

SANDRA BROWN

Sub pretextul iubirii

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

capitolul 1

Se părea că o să aibă necazuri și, la naiba, era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Așezat pe un scaun de bar, Lucky Tyler își savura cel de-al doilea pahar de whisky cu apă. Deranjat din nou de râsul aspru, masculin, venit dintr-un colț al tavernei, s-a întors nervos să arunce o privire.

– Era de așteptat ca Little Alvin¹ să-i dea târcoale, a spus barmanul.

Lucky i-a răspuns doar cu un mârâit. Întorcându-se la băutura lui, și-a lăsat capul între umeri, într-o poziție plictisită. Se gândea că, dacă muierea aia nu și-ar fi dorit atenția lui Little Alvin sau a vreunui alt tip, n-ar fi pus piciorul în local de una singură.

Să numești acest bar „local“ este cu siguranță un eufemism, și-a zis el. Era o bodegă în toată regula. Nu avea nici măcar o singură calitate care să-l ridice peste acest nivel.

Fusese deschis cu aproximativ cincizeci de ani în urmă, pe vremea avântului economic. Înainte ca barul să aibă o stea de neon sclipitoare la intrare, înainte să fie trase țevile pentru apă curentă, în locul ăsta se vindea alcool de contrabandă golanilor, căutătorilor de petrol și prostituatelor care îi consolau când puțurile săpate de ei se dovedeau a fi seci sau le luau banii celor care dădeau de aurul negru.

Taverna de la șosea nu avusese vreodată un nume pe care cineva să și-l amintească, și nici acum nu avea unul. Localnicii o știau, pur și simplu, drept „locul ăla“, spunându-și unul altuia: „Ne vedem în locul ăla după

¹ „Micul Alvin“, în limba engleză, în original (n.tr.)

muncă, să bem un pahar“. Era frecventată până și de bărbați respectabili.

Însă o femeie respectabilă nu i-ar fi călcat pragul nici moartă, iar dacă vreuna intra acolo, o făcea pentru un singur motiv. În secunda în care silueta unei femei singure se ivea în ușă, începea sezonul de vânatoare. Lucrul ăsta era de la sine înțeles.

De aceea, Lucky nu-și prea bătea capul cu soarta celei pe care o tot hărțuiau Little Alvin și unul dintre cei mai nesuferiți tovarăși ai lui, Jack Ed Patterson.

Totuși, când un alt hohot de râs a izbucnit în colțul unde stăteau ei, Lucky și-a întors din nou privirea. Mai multe lucruri ciudate i-au sărit în ochi. În fața femeii, pe blatul de plastic zgâriat al mesei, era așezată o sticlă de bere cu gâtul lung, iar lângă ea stătea un pahar plin pe jumătate. Un pahar? Ea trebuie să-l fi cerut, pentru că în locul ăla sticlele de bere cu gât lung nu erau aduse la masă împreună cu pahare, nici măcar femeilor. Ciudat lucru să ceară un pahar.

Mai mult, nu părea nici împopoțonată. O, da, sigur că arăta bine, dar machiajul era mai degrabă conservator, iar hainele șic pe care le purta păreau scumpe. Nu era o femeiușcă oarecare, ieșită la agățat, și nici vreo gospodină hotărâtă să evadeze după corvoada zilnică sau să se răzbune pe soțul care n-o mai băga în seamă. Lucky n-o putea încadra în nici o categorie, și asta îl intriga.

- De când stă aici? l-a întrebat el pe barman.

- A ajuns cu vreo juma' de oră înaintea ta. O știi?

Lucky a dat din cap că nu.

- Atunci bag mâna-n foc că nu-i de prin zonă.

Barmanul a hohotit zgomotos, sugerând că Lucky ținea evidența femeilor din localitate mai ceva ca biroul de recensământ. Ceea ce era adevărat.

- De cum a intrat și a comandat berea, toți au tras la ea ca muștele la miere. Sigur, ceilalți s-au dat la o parte

când Little Alvin i-a arătat mai mult decât un interes trecător.

- Da, el e un adevărat cuceritor, n-am ce zice, a răspuns Lucky batjocoritor.

Lui Little Alvin i se spunea așa pentru că era ultimul dintre cei opt copii ai familiei Cagney. Având aproape doi metri, cântărea mai bine de o sută treizeci de kilograme, vreo paisprezece dintre ele fiind dobândite după ce părăsise Liga Națională de Fotbal, cu câțiva ani în urmă.

Jucase pe post de fundaș pentru Denver Broncos și iscase o controversă în sânul ligii. Unul dintre atacurile sale asupra mijlocașilor ofensivi ai echipei adverse îl lăsase pe un jucător începător de la Dolphins cu tulburări de vedere, probleme de vorbire și o pensie timpurie.

Placajul fusese atât de violent în mod inutil, încât însuși Little Alvin se alesese cu un umăr dislocat. Conducerea echipei s-a folosit de accidentarea lui ca pretext pentru a nu-i mai prelungi contractul la sfârșitul sezonului, dar s-a zvonit că managerii au fost încântați să găsească o scuză ca să scape de el.

În urma suspendării, Little Alvin s-a întors acasă, în estul Texasului, reluându-și traiul pe care-l avusese cu ani în urmă, când fusese considerat cel mai aprig bătauș din Milton Point. Încă se mai credea un supererou al fotbalului.

În seara aceea, nici șarmul lui îndoielnic, nici faima cu care se lăuda nu aveau vreun efect asupra femeii pe care pusese ochii. Chiar și din cealaltă parte a salonului slab luminat și plin de fum, Lucky putea vedea că ea devenea din ce în ce mai nervoasă.

Tonomatul din care răcnea o baladă a lui George Straight îl împiedica să audă ce vorbeau, dar când Little Alvin și-a pus o mână zdravănă pe umărul femeii, n-a mai încăput îndoială ce părere avea ea despre pornirile

lui romantice. A scuturat din umeri pentru a se elibera din strânsoarea lui și s-a întins după poșetă. A încercat să se strecoare afară din separeu, dar cele o sută treizeci de kilograme ale lui Little Alvin Cagney – susținute de aghiotantul lui, Jack Ed Patterson, ieșit de curând din închisoarea statală Huntsville, unde fusese încarcerat pentru atac armat – o împiedicară să fugă.

Lucky a oftat. Trebuia să facă ceva în privința asta și al naibii să fie dacă avea vreun chef. Fusese o săptămână de coșmar. Afacerile mergeau prost și mai avea doar câteva săptămâni până la scadența unui împrumut. Susan îi tot bătea apropouri referitoare la un inel cu diamant pentru mâna ei stângă. Ultimul lucru de care avea nevoie era o încăierare cu două gunoaie ca Little Alvin și Jack Ed.

Dar dacă ei s-ar fi luat de sora lui mai mică, Sage? Îi plăcea să creadă că s-ar fi găsit un tip cu bun-simț care să-i sară în ajutor. Desigur, Sage era îndeajuns de isteată încât să nu se bage într-o situație fără ieșire ca asta, însă nu poți refuza să aperi onoarea unei femei, doar pentru că o vezi mai slabă de înger.

Tatăl lui le băgase bine în cap, lui și fratelui său, Chase, mai mare decât el cu un an și jumătate, că atunci când o femeie spune „nu” unor avansuri, „nu” rămâne. Punct. Fără alte întrebări. Poate că nu-i prea frumos din partea ei să ademenească un tip și apoi să se răzgândească în ultimul moment, dar, cu toate astea, răspunsul rămâne, fără echivoc, *nu*. Cât despre mama lui, ea se aștepta ca el să fie cavaler cu orice femeie, indiferent cât de ușuratică era.

Încă îi mai răsuna în urechi predica pe care i-o ținuse când era în clasa a noua și venise acasă cu bârfa aceea delicioasă despre cum „o făcuse” Drucilla Hawkins, într-o sâmbătă noapte, la cinematograful în aer liber. Toată școala vorbea despre cele întâmplate pe bancheta

din spate a Dodge-ului albastru pe care îl conducea prietenul ei.

Pe Laurie Tyler nu o interesau detaliile succulente privind căderea în dizgrație a domnișoarei Hawkins. L-a avertizat cu asprime pe băiatul ei mai mic că ar face bine să nu mai defăimeze vreo fată, indiferent cât de credibilă ar fi sursa bârfelor. L-a admonestat spunându-i să trateze orice femeie – și reputația ei – cu respect și demnitate. A fost o predică atât de usturătoare, încât și-o amintea până și în ziua de azi, după douăzeci de ani, când ajunsese la vârsta de treizeci și doi de ani.

Lucky a mai mormăit în barbă o înjurătură aprigă și a dat peste cap restul băuturii din pahar. Vrei, nu vei, unele lucruri trebuie făcute. A apăra o femeie de Little Alvin și de Jack Ed era unul dintre acele lucruri.

Mișcându-și, pe rând, picioarele încălțate în cizme, și-a desprins călcâiele de pe cercul cromat de la baza scaunului de bar. Apoi s-a rotit pe învelișul de vinilin maroniu al scaunului, lustruit și uzat de câte funduri îl folosiseră.

– Ai grijă, Lucky, l-a avertizat barmanul. Au băut toată după-amiaza. Știi cât de urât face Little Alvin când este beat. Și Jack Ed are cu siguranță la el cuțitul de buzunar.

– Nu caut eu sămânță de scandal.

– Poate că nu, dar dacă te bagi peste Little Alvin, cu asta o să te alegi.

Se pare că și restul lumii din local a mirosit că e rost de harță, deoarece, în clipa în care Lucky s-a ridicat de pe scaunul lui, clopoței jocurilor mecanice au tăcut pentru prima dată după multe ore. Șirul de jocuri video continua să țiuiască, să bâzâie și să arunce în jur un caleidoscop de culori electrice, dar jucătorii se întorseseră curioși, atrași imediat de schimbarea bruscă

a atmosferei. Era liniștea încordată dinaintea izbucnirii unei tornade.

Clienții de la bar și cei care ocupau separeurile și-au încetat conversațiile pentru a-l urmări pe Lucky cum avansează plin de sine de-a lungul încăperii, către separeul în care femeia îi cerea lui Alvin să se dea la o parte. Bărbatul se amuza.

- Acum aș vrea să plec.

Lucky nu s-a lăsat păcălit de calmul din vocea ei. Ochii femeii se mișcau nervos de la un bărbat la celălalt. Jack Ed avea doar o fracțiune din statura lui Little Alvin, dar era intimidant în felul său. Avea o privire de dihor și un rânjel tăios, de șacal. La fel ca Lucky, nici ceilalți doi nu se lăsau impresionați de falsa stăpânire de sine pe care o afișa.

- Unde te grăbești, scumpo? a întrebat-o Little Alvin pe un ton dulceag, aplecându-se atât de tare către ea, încât a făcut-o să se retragă într-un colț al separeului. Abia am început să ne distrăm.

Jack Ed a chicotit la auzul vorbelor istețe aruncate de amicul său. Râsul i s-a oprit însă în gât când Lucky a rostit în spatele lui:

- Alvin, nu cred că doamna se distrează câtuși de puțin.

Little Alvin s-a întors cu grația, agilitatea și temperamentul unui taur care tocmai a fost tras vârtos de coadă. Lucky stătea în picioare, cu degetul mare înfipt în spatele curelei pantalonilor, în timp ce mîna îi atârna neglijent peste centura de piele ornamentată, și cu cealaltă mîna sprijinită de vechiul suport pentru pălării montat la capătul separeului învecinat. Își ținea picioarele încrucișate în dreptul gleznelor, afixând un zâmbet amabil. Doar felul mândru în care își înclina capul cu păr blond și răceala ochilor lui albaștri îi contraziceau tonul prietenos al vocii.

- Cară-te, Tyler. Nu-i treaba ta.

- Oh, ba cred că este. De vreme ce o halcă de carne nătângă, așa cum ești tu, nu pare să o atragă pe doamna, ea e încă disponibilă, nu?

Lucky a privit în jos către femeie, oferindu-i acel zâmbet cald și acel semn leneș cu ochiul care îmboldiseră o legiune întreagă de femei să își lepede rațiunea și hainele.

- Bună. Ce mai faci?

Little Alvin a mârâit dezaprobat și din doi pași a fost lângă Lucky, care era mai scund decât el cu vreo opt centimetri și mai slab cu patruzeci și cinci de kilograme. Brusc, a încercat să-l lovească în cap cu pumnul lui cât un jambon.

Lucky, în ciuda nonșalanței aparente, era încordat și pregătit să facă față atacului. S-a tras iute în stânga lui, evitând lovitura și, în același timp, l-a izbit pe Jack Ed cu cotul sub bărbie. Toată lumea din bar a putut auzi cum au clănțănit dinții lui ca de lup. Fostul pușcăriaș a aterizat în cel mai apropiat joc mecanic, declanșând un cor de clopoței.

După ce l-a scos temporar din joc pe Jack Ed, Lucky s-a răsucit, plasându-și însă ochiul drept taman în calea pumnului lui Alvin. Lucky mai fusese lovit în cap de un cal, pe vremea când avea doisprezece ani. Izbitura îl lăsase lat, dar nu-l duruse nici pe departe la fel de rău ca pumnul lui Alvin.

Întregul lui corp tremura în urma impactului. Dacă ar fi avut răgazul să lase durerea să se manifeste, stomacul i s-ar fi revoltat și ar fi dat afară două pahare de whisky cu apă, dar, în situația de față, știa că ori reintră în luptă, ori moare în mâinile furiosului Alvin Cagney.

Mai toți clienții barului îl încurajau, cu excepția celor care se temeau de represalii din partea lui Little Alvin. Știind că singurele lui avantaje sunt dexteritatea și viteza, Lucky și-a lăsat capul în jos și s-a repezit

cu umărul în stomacul lui Alvin, dezechilibrându-și masivul adversar.

Un răcnet iscat din senin l-a avertizat că Jack Ed își revenise. Întorcându-se, abia a mai apucat să își sugă burta înainte ca acesta să îndrepte către ea infamul lui cuțit. Cu o lovitură, l-a făcut pe Jack Ed să scape cuțitul din mână, apoi l-a izbit scurt cu latul palmei în mărul lui Adam. Fostul deținut s-a împiedicat de o masă, prăbușindu-se cu tot cu ea la podea. Apoi s-a prăvălit inconștient lângă ea, zăcând într-o baltă de bere, presărată cu cioburi.

Lucky s-a remontat pentru a-l înfrunta din nou pe Alvin. Arătând precum uriașul ațâțat din poveștile fraților Grimm, fostul fotbalist era ghemuit în poziție de atac.

- Încetați!

Femeia ieșise din separeu. Cu mâinile în șolduri, li se adresase furioasă amândurora, deși doar Lucky părea să o bage în seamă. Ochii lui Little Alvin erau roșii de furie. Nările i se contractau și se umflau ca niște foale.

- Dacă nu te dai la o parte, o să ți-o iei! i-a strigat Lucky femeii.

- Vreau să terminați cu bătaia. Vă purtați ca niște...

Fără să-i acorde mai multă atenție decât unei muște agasante, Little Alvin și-a repezit pumnul înspre ea, lovind-o peste buză și făcând-o să sângereze. Femeia a căzut pe spate.

- Nenorocitul! a mârâit Lucky. O brută care e în stare să dea într-o femeie nu merită o luptă dreaptă. Zicând acestea, și-a balansat piciorul drept și i-a tras un șut violent în zona intimă.

Instantaneu, Little Alvin a încremenit, de parcă îl țineau în picioare doar icnetele ce se ridicau din rândul spectatorilor. Apoi și-a încleștat mâinile pe organele rănite și a căzut în genunchi, făcând să zornăie sticlăria din bar. Într-un sfârșit, cu o privire cruciș, a căzut

Respect pentru oameni și cărți

la pământ, aterizând cu fața în băltoaca de bere, alături de Jack Ed.

Lucky a tras de câteva ori aer în piept și a încercat să-și pipăie ochiul umflat. Țeapăn, s-a apropiat de femeia care încerca să-și oprească sângerarea buzei cu un serveteț de hârtie.

- Ești bine?

Ea a ridicat capul și l-a privit cu niște ochi verzi, vioi. Lucky, care se aștepta la lacrimi, admirație și valuri de recunoștință, s-a speriat când i-a citit pe chip doar o expresie de dușmănie.

- Mersi frumos, i-a spus ea sarcastic. Foarte mult m-ai ajutat.

- Ce...

- Lucky! l-a strigat barmanul. Păzea că vine șeriful.

Lucky a răsuflat adânc în timp ce evalua dezastrul rămas în urma luptei. Mesele și scaunele răsturnate făceau ca locul să arate ca după furtună. Sticlele sparte, berea vărsată și scrumierele împrăștiate peste tot lăsaseră o mizerie de nedescris pe podeaua pe care încă mai zăceau cele două trupuri bătute.

Iar târfa nerecunoscătoare, a cărei onoare o apăraseră ca un prost ce era, făcea pe supărata cu el.

Sunt unele zile în care, oricât de mult te-ai strădui, nimic nu iese cum trebuie. Punându-și mâinile în șold, și-a lăsat capul în piept, bombănind.

- La dracu'!

capitolul 2

Șeriful Patrick Bush a scuturat din cap dezamăgit când a dat cu ochii de Little Alvin și de Jack Ed. Primul se rostogolea de pe o parte pe alta, văitându-se și ținându-și strâns organele genitale; celălalt era în continuare inconștient.